

Tanker om den hellige Handling, der forestod ham, nærmede han sig atter Sengen.

I det samme vaagnede den Syge og op-slog et Par mørkeblaa Øjne, der i Febervildelsen fæstede sig paa den fremmede Mand med et stift og uvilligt Blik. Moderen bøjede sig ned over hende og fortalte, hvem han var og da drog den unge Pige et langt, ligesom lettende Suk og lukkede atter Øjnene stille i med et Udtryk, som om hun vilde sige, at hun havde længtes og var beredt.

Moderen lagde varsomt Dynen tilrette omkring hende, tog Salmebogen fra Bordet og satte sig paa en Stol ved Hovedgærdet for at være hende behjælpelig, naar hun skulde drikke af Kalken. Den gamle Fader havde stillet sig andægtig op bag Sengens Fodende, og i sidste Øjeblik klemte ogsaa den unge, lyslokkede Knøs sig ind ad Døren, hvor han blev staaende op ad Karmen, med Læberne bævende af tilbagetrængt Graad, mens han ufravendt stirrede hen paa Naadebrødet og den lille Sølvkalk, som Kapellanen imidlertid havde taget frem af Etuiet og stillet paa Bordet under Lampen.

Alt var højtideligt stille. Der hørtes kun Lyden af et tungt dikkende Perpendikel-Ur henne fra Krogen og den Syges anstrængte Aandedræt.